

У политици намере имају значај само материјала за мемоаре, а тумачење намера углавном служи само креирању стереотипа усмерених у кампању против појединца. Политика се вреднује само конкретним ефектима и последицама избора алтернативе. Бавити се мотивима и намерама је најнефикаснији вид губљења времена у политици. Зато се у овом тексту нећу бавити тиме да ли су потези Саше Јанковића од када је ушао у политику мотивисани некаквим договором са Вучићем или просто недостатком политичког искуства или вештине. Тиме ће се бавити они усклађени са реалношћу да се демагогија шири брже од истине. Ја ћу без тумачења мотива, било у виду оптужби, било у виду изговора да се пут до пакла и овај пут поплочао добрим намерама, указати на чињенице које неоспорно говоре у прилог томе да је од уласка у политику готово сваки политички потез Саше Јанковића користио највише режиму. И ако опозиција или опозициони бирачи тога нису били свесни, чини се да Вучић итекако јесте од самог почетка. Заправо и пре почетка.

Вучић је врло пажљиво пре Јанковићевог званичног уласка у политику изабрао свог противника. Како би другачије могло да се у околностима овакве контроле медија објасне онолика објављивања Јанковићевих изјава и критика упућених режиму и онолики напади режимских медија на њега. У околностима у којима медији не преносе ни саопштења парламентарних опозиционих странака, одједном је омбудсман постао главна тема. Погледом уназад сигурно се не сећате ниједне изјаве Саше Јанковића као омбудсмана, али итекако памтите режимске нападе на њега. Управо ти напади су га и увели на политичку сцену и преко ноћи од њега направили председничког кандидата у ког су биле упрте наде опозиционих бирача, жељних новог, принципијелног и нестраначког човека. И од тог тренутка почиње Јанковићева борба не против режима,

већ против сопствених речи и дела. И опет кажем, сасвим небитно за чији рачун и да ли по плану или баш због недостатка било каквог плана. Оно што је битно је да су Вучићев медији од "Јанковића омбудсмана" направили "Јанковића председничког кандидата" и човека који је био на челу једне независне институције преко ноћи учинили политичком звездом, познатој широј јавности. Међутим, као потенцијални победник и светло на крају тунела, та звезда је ипак била оне хит wonder.

Ипак и након пораза, он наставља да буде актер политичких дешавања. Нестраначки човек након избора улази у страначки живот оснивајући покрет. Покрет који је довољно странка да буде актер у страначком животу, а опет довољно и покрет да настави са кампањом против странака. Дакле, у време када Србијом влада СНС која по обиму достиже КПЈ и када је та огромна страначка машинерија персонификована у Вучићу као вођи, Јанковић промовише нестанак странака, а опозицији нуди лидерство човека који је изгубио од Вучића за 40%. Оног тренутка када је почела кампања против странака, почела је заправо кампања против јединог вида инфраструктуре који може да се супротстави СНС-у. Оног тренутка када је катастрофалан пораз проглашен победом, а поражени лидером, опозиција је додатно спустила критеријуме на основу којих је надаље свако ко изгуби у двоцифреној разлици од Вучића био нови лидер. Победник у опозицији постаје најбољи међу пораженима, а прави победници се проглашавају компромитованом прошлшћу. Свака борба против власти је уједно и борба за власт, али овде се прави отклон од сваке власти, без свести да је то у исто време и отклон од сваке смене ове власти. Јанковићева појава на опозиционој политичкој сцени, дакле, није донела очекивану победу, али је унела у опозицију трендове који су утицали на додатно губљење времена и демотивисање опозиционих бирача који су се суочили са још једним разочарењем. Врло брзо је Јанковић постао познатији као онај који се "грчи по хотелским собама", него као онај који може донети коначно победу над Вучићем. Упркос свему томе, опозиција би можда и дошла до другог круга председничких избора, да је тако силно нису желели ујединити и Јанковић и Јеремић. Ипак, ниједан се није одреко ни те жеље, а ни кандидатуре. Јанковић је толико силно желео да уједини опозицију и повећа резултат на председничким изборима, да је чак и одбио неколико странака које су желеле да га подрже. А од оних чију подршку је ипак прихватио, дистанцирао се већ на самом почетку кампање. Ујединитељ који бежи од опозиције и лидер који је у зениту постигао резултат за 40% мањи од оног ког је покушао победити, ваљда под изврнутом максимом "ако каниш победити, смеш и изгубити".

